

www.kvantov-prehod.org

излиза 1 път в месеца

**АБОНАМЕНТНА
КАМПАНИЯ за 2021 г.!**

За вестник **КВАНТОВ
ПРЕХОД**

каталожен №618

можете да се абонирате чрез
фирма **Δ** "Доби прес" ЕООД
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта

www.dobipress.bg

Вестникът ще ви бъде доставен
във Вашия дом или офис по
куриер.

Абонамент

за 3 месеца- 3.00 лв. ;

за 6 месеца- 6.00 лв. ;

за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959

E-mail: kvantov_prehod@dir.bg

От Редколегията

“2020, най-лошата година в историята”?! Защо не трябва да вярваме на “Тайм”

Габриел Бушо, “Поан”

Въпреки че 2020-а със сигурност беше трудна година, тя трудно би попаднала в топ 10 на най-лошите години през последния пет десетилетия в повечето части на света.

Американските журналисти не се представят в най-добра светлина през последните дни. След посредствените анализи на политическата ситуация във Франция в “Ню Йорк Таймс” и “Вашингтон Пост”, последната първа страница на известното американско списание “Тайм” определя 2020-а, не без преувеличение, за “най-лошата година в историята”.

На стр. 2

Красен Станчев

“История” на икономическия живот през 2021-а

Каква ще бъде 2021 г. за икономиката? - можем да знаем само от миналото. Но от него всъщност почти нищо не е известно. Причината е, че рецесията, вследствие на COVID-19 засяга повече страни, от която и да е друга предишна рецесия от последните 150 години – 93% от страните в света.

На стр. 2

Германци споделят
впечатленията си:

Защо българите не се усмихват?

В България е евтино, пейзажът е удивителен, но въпреки това повечето хора изглеждат в лошо настроение. Защо не се усмихват?” Така започва статия в германския “Ди Велт”, в която авторът разказва за срещите си в България.

На стр. 4

Дмитрий Косирев, „Огоньок“

Конспирациите се оказаха верни: формира се „нова нормалност“ и няма връщане назад

„Мнозина питат, кога най-после ще можем да се върнем към нормалния живот. Накратко: Никога! Формира се „нова нормалност“, коренно различна от тази, която постепенно ще оставим след себе си.

На стр. 6

“2020, най-лошата година в историята”?!

От стр. 1

Според културната редакторка Стефани Захарек, отговорна за това крайно съждение, 2020-а е най-лошата година, която повечето живи хора днес са преживели. И не е ли така? В края на краищата, от края на Втората световна война живеем в период, който американският историк Дж. Л. Гадис нарича “дългия мир”, без нито един голям конфликт между великите сили. Нивото на насилие в нашите общества също е намаляло значително, а продължителността на живота се е увеличила. Развитието на гинекологията и палиативните грижи, редом с други, отдавна ни спестяват много трагедии, които някога бяха неизбежни. Чудесният сайт Human Progress показва, опирайки се на цифрите, че десетилетието 2010 е било най-доброто за човечеството, с най-малко трагедии и повече богатство от всякога в историята.

Невероятен шанс да се родим в тази епоха

Именно това прави първата страница на “Тайм” толкова скандална: 2020-а е най-трудната, само в сравнение с най-невероятния период на просперитет. От друга страна, средната възраст в света днес е 30 г., така че би било достатъчно да сравним 2020-а с която и да е година след 1989-а, за да заключим, че за повечето от нас това е най-лошата година, която помним, значи най-лошата. И все пак изчисленията са абсурдни, тъй като подминават с мълчание невероятния шанс да се родим в днешната епоха.

Така един 80-годишен човек, живеещ в Северна Индия, със сигурност помни ужасите при разделянето на страната с Пакистан, довело до принудителното разселване на над 2 млн. души и кланета на стотици хиляди, дори милиони други, просто поради етническата им принадлежност.

Един 70-годишен китаец може ясно да си спомни ужаса от големия глад в Китай през 1959-1961 г., причинил смъртта на десетки милиони и довел много китайци до канибализъм.

Същият този човек е бил свидетел и на многобройните бързи екзекуции по време на Културната революция няколко години по-късно.

Едно сирийско дете, родено през 2010 г., познава страната си само във война и 2020-а със сигурност не би му се сторила по-ужасна от предишните години. Същото се отнася за един 30-годишен иракчанин.

Много европейци познаха, не толкова отдавна, живота при диктатура. Състоянието на американската демокрация днес, колкото и тревожно да е то, няма да ги накара да определят 2020-а като най-лошата година. Бихме могли да продължим с тези примери.

Егоцентрично държание

Това твърдение всъщност е симптоматично за егоцентричното държание на някои хора в САЩ. Мисловният хоризонт на американците много често спира до границите на собствената им страна, която бъркат с целия свят. Статията в “Тайм” е идеален пример за това: авторката се тревожи от повторението на природни катастрофи, докато броят на жертвите на тези събития никога не е бил толкова нисък, намалявайки от над 5 милиона при население под 2 милиарда през 1920-1929 г. на по-малко от 500 хиляди през десетилетието 2010-2019. Тя твърди, че несъмнено трагичната смърт на Рут Бадер Гинсбург и Коби Брайънт, са причини да определим 2020-а като *annus horribilis* на човечеството, но тези хора всъщност бяха познати само в САЩ.

И накрая, тя изглежда забравя, че пандемията засегна преди всичко богатите и относително възрастни страни, където е важен броят на хората в градските центрове. Достатъчно е да погледнем статистиките за смъртните случаи, свързани с

коронавируса, на африканския континент или в много страни на Югоизточна Азия, за да се убедим в това:

пандемията е трагедия преди всичко за западния свят

Тя показва също бързината, с която международната научна общност вече е в състояние да секвенира генома на един вирус и да създаде ваксини. Нашите общества вероятно ще бъдат много по-устойчиви при следващата здравна катастрофа.

Да се надяваме, че реакциите, предизвикани от тази абсурдна първа страница, ще мотивират американците да се поинтересуват повече от световната история. Въпреки че 2020-а със сигурност беше трудна година, тя трудно би попаднала в топ 10 на най-лошите години през последния пет десетилетия в повечето части на света.

Превод от френски: Галя Данкова

"История" на икономическия живот през 2021-а

От стр. 1

Единственият прецедент е Голямата депресия с 84% от света през 1931 г. Но тогава дори няма подробна теория и измерители на стопанския растеж. Историческата реконструкция на динамиката на БВП предполага, че Голямата депресия и всички минали рецесии са били по-малко остри и дълбоки и че по-слабо развитите страни са претърпели относително умерен спад на БВП в сравнение по-заможните икономики. Така е и в България в началото на 30-те години на XX век.

Анти-Парето ефективност или какво знаем, когато нищо не знаем

През 2020 г. здравната криза поражда отрицателни преки и косвени въздействия. Те се измерват още по-трудно от типичните параметри на растеж (и спад).

Например, за разлика от миналите стопански загуби пандемията се изчисляват, както следва:

- Испанският грип (1918-1919) с приблизително 50 милиона жертви води да спад на глобалната икономика от 4.8% от БВП;
- Азиатският грип от 1957 г. – -2% от БВП;
- Хонконгският грип (1967-1969) — -0.7% от глобалния БВП.

Икономическо забавяне в по-богатите части на света ще бъде отново по-рязко и дълбоко, отколкото в по-бедните. И не е

съвсем ясно защо това е така. Има различни корелации, които следва да бъдат изучени.

Моето предположение е, че при по-големи публични сегменти и социална държава в дадена икономика, страничните негативни въздействия (“negative externalities”) са по-значителни. Защото рецесията засяга отчасти частния и намалява приходите в държавния, но разходите на последния се запазват или увеличават. Получава се резултат, обратен на ефективността по Парето.

Неефективността се задълбочава от очакванията, че „правителството нещо трябва да направи“ веднага, да подкрепи икономиката, заетостта, да компенсира загуби и прочее. Тези очаквания често противоречат на донякъде естествената отговорност на правителствата за обща логистика на анти-пандемичните мерки, като едновременно засилват очакванията правителствата „да се справят по-добре“, защото съществена част от здравната система е държавна, регулирана от държавата и финансирана от данъкоплатците.

Предвижданията на държавни и междудържавни организации са крайно непрецизни. Причината е в очевидното обстоятелство, че методологията, по която се правят, е за спад на БВП (рецесия) по икономически причини.

Тази година рецесията е по повод политическо-логистичното блокиране на физическия и човешки характер на икономиката.

Най-точни изглеждаха очакванията на БНБ за 2020 г. При прогноза за около 5% от БВП спад спрямо онова, което е заложено като обем на БВП за тази година, през 2021 г. ще станем свидетели на „връщане“ в 2018 г. по макроикономически показатели. Ръстът през следваща година ще зависи от дълбочината на спада тази година и от пандемичния характер на самата 2021 г.

Ефектът от това връщане няма да е толкова различен като острота на различните категории фирми – малки, средни или големи. Самото им делене по размер на тези категории е много изкуствено. То произтича от традициите за държавна намеса, които по някакъв странен начин се повтарят. И се повтаря в много детайли от политиките „за преодоляване“ на стопанските последици от пандемията.

Правителствата от ЕС и развитите страни, сред които е и България, вече се съревновават на попрището на държавната намеса.

Тук е валидно едно предупреждение на починалия миналата седмица Уолтър Е. Уилямс,

отправено до президента Клинтън през 1998 г.:

„политиците имат огромна власт да навредят на икономиката и много малко власт да направят нещо добро“.

Онова, което сега се нарича план за възстановяване са не повече от разписани идеи за обсъждане. Те са поднесени в предизборна обстановка и при очаквания за компенсации. Реториката обещава много. Но първият бенефициент ще е правителството, което ще преразпредели средствата за следващото поколение. Замисълът на всички правителства от ЕС е да използват различните източници на субсидии и кредити за кръстосано финансиране.

Правителствата на Хърватия и България ще са в най-изгодно положение, ако всичко, което е планирано по макроикономически критерии, бъде разпределено от тях.

Интересно е, че президентът Радев получи много язвителна критика, предлагайки допълване на плана на правителството със същите по дух, но с все пак с разумни основания, проекти. Както и при правителството, и при господин Радев е дълбока вярата, че новото правителство след март 2021 г. ще има големи шансове да промени състоянието на икономиката на страната към по-добро.

Три от петте представени от него проекта са всъщност строителни идеи (какви то са повечето намерения и в представения вариант). Но една от тях е строителство в космоса... Идеята за повече ВЕЦ и ПЕВЕЦ е много неясна: за първото не е ясно какво ще е управлението на водните басейни, а за второто ви трябва базова мощност като АЕЦ. Другите две идеи са в областта на диагностиката и медицинската помощ и е наваксване на нещо несвършено през тази година, а

и преди това.

На страницата за обсъждания на правителството бяха поместени 45-50 становища. Те се занимават с различни приоритети – от изолации на сгради до строителство на велосипедни алеи. Но само по себе си са пълни с информация, аргументи и изчисления.

Предложенията от Института за пазарна икономика бяха представени заедно с алтернативния бюджет за 2021 г. и са, изглежда, единствените от малкото социално-политическо естество, а не чисто проектни идеи. Затова и заслужават споменаване:

- Намаление на данъчната тежест върху труда – намаляване с 5 процента пункта на осигурителната тежест за наетите в частния сектор;
- Ускорена данъчна амортизация за инвестициите в машини и оборудване;
- Действително, тоест не маскировъчно, изпълнение на препоръките на Венецианската комисия по отношение на главния прокурор, липсата на отчетност и невъзможността да бъде ефективно разследван, както и по отношение на състава и функциите на ВСС до края на 2021 г., за да се гарантира независимостта на съдебната власт.

В частта за „справедлива България“ на правителствения план не става дума за съдебна система. Затова ИПИ дават и други предложения в тази област.

Най-дългосрочна би трябвало да бъде частта от плана „Иновативна България“, тя е с предвиден ресурс – 1/5 от целия пакет от 12 млрд. евро. Но и тук повече от половина средства са за строителство (включително ремонти на училища и класни стаи). Малко пари са предвидени за субсидиране на деца от семейства чийто родители не работят, не учат, не търсят работа и не се обучават. Това наистина е проблем на „следващото

поколение“.

В „дигитална България“ също става дума за „изграждане на регионални иновационни хъбове“ – каквото и да означава това. Не мисля, че е работа на правителството да се занимава с такива проекти.

Има стимул, планиран отсега за 350 млн. лв. дарения за малки и средни предприятия „изпаднали в криза“ и 1 млрд. лв. гаранции за нисколиквни и безликвни кредити. И има обещание, че ще има още кръстосани субсидии за такива начинания. Това е покана да се наредиш на опашка за дарение или кредит.

Предвидено е разширяване на биоразнообразието. Нищо не се казва за нарушените права за собственост при управлението на „Натура 2000“ и природните паркове. Те са дългосрочен проблем, създаден през 2008-2009 г. Предвижда се изграждане на нови ВЕИ и либерализация на търговията с електроенергия на едро. 100-тина млн. лв. за дигитализацията на информационните служби на Министерството на земеделието. И 840 млн. лв. за напоителна и мелиоративна инфраструктура – което пак е строителство. Пък вероятно и търсене на работа на държавната ВиК.

Основната перспектива за промяна на ролята на правителството (не само на България) е всъщност извън конкретния план и дори не се обсъжда.

Средствата от ЕС ще са достъпни срещу съгласие Комисията да набира четири пъти повече приходи в бюджета си от собствени източници, от европейски данъци.

Проектът за тази реформа е от май 2018 г. През май тази година залегна в основата на многогодишната финансовата рамка. Част от нея е и Фондът за възстановяване. През април, преди приемането на „нашия

план“, на всички планове, страните членки ще трябва да се съгласят с някои от тези източници като въглероден данък, единна данъчна основа, някакво подобие на европейска минимална работна заплата и др. подобни.

Това въвеждане на нов ЕС, в който данъчният федерализъм ще е премахнат, ще има собствено министерство на приходите и друго министерство на разходите, комисията ще може да взема и заеми. ЕЦБ ще трябва да й ги осигури. Струва ми се, че ЕС в сегашния си вид е по-привлекателен и стабилен.

Новият Съюз ще е кредитор от последна инстанция, с право да поема дългове, такъв кредитор ще станат и правителствата на отделните страни.

Някои елементарни макроикономически сравнения не предполагат голям успех в осъществяването на лозунга за „догонващ икономически растеж“, издиган многократно от различни икономисти, от ДПС и напоследък от г-н Томислав Дончев.

Бърз икономически растеж е просто не съвсем възможен. Както посочиха на няколко пъти колеги икономисти (Любомир Дацов, Петър Чобанов и други), сегашната стопанска (но и пенсионна, образователна и здравна) политика не може да засили потенциала за растеж. През последните десет години, в сравнение с предишните десет, създаването на работни места е два пъти по-бавно, производителността е с ръст 30%, чуждестранните инвестиции са 1/10 от тези преди 2009 и в резултат – ръстът на БВП е два пъти по-нисък.

Всичко това ще се доосъзнава през 2021 и 2022 година.

ikj.bg/glasove-mneniya/istoria-na-ikonomiceskia-zhivot-prez-2021-godina

Къде е България? И каква е тя? Тази малка страна крие истински съкровища:

величествена природа и най-вече - прекрасни хора. Това ни разказва 45-минутен филм за България, излъчен преди време по телевизия ARTE.

Това е един от онези филми, за които ти се иска да не свършват. Които те карат да стегнеш раницата си и да посетиш всички места, показани в него. Авторката на филма Барбара Гайлер кани зрителите на вълнуващо пътешествие из България, което започва в Родопите и Рила и продължава през София, Врачанския балкан и Видинско.

Първата спирка в това 45-минутно приключение е град Септември в полите на Родопите. Оттам тръгва и Родопската теснолинейка - една от последните на Балканите. "Тя е прастара, но все още е в движение. Пътуването с нея продължава пет часа. Влакът изкачва 1000 метра и пътува общо 125 километра - със средна скорост 25 км в час", се казва във филма. "За мен има бъдеще, защото природата тук е много красива. Ако човек има поне малко романтика в душата си, ще остане завинаги впечатлен от тези места", казва пред ARTE Красимира Гьошева, която е началник-влак.

Филмът показва и други интересни срещи с хора, чиито истории няма как да не бъдат изслушани докрай. Например помациите - "онова малобройно мюсюлманско малцинство, което води съвсем различен живот от останалите българи", както обясняват в репортажа.

Теснолинейката ни отвежда до помашкото село Цветино. Неделя е. Но тук не е почивен ден. "Правим си сирене, бием си масло, извара", обяснява една мила домакиня. Жената разказва, че продава част от продукцията си на пазара във Велинград. С теснолинейката пътуването дотам продължава около половин час.

По-нататък филмът ни отвежда в Рила. Там екипът на телевизията среща Елена и Ангел Христови, които стопанисват най-старата хижа

Там, където България е прелестна

"Паницата" в Рила

в тази планина - "Скакавица" на 1876 м височина. Кадрите излъчват величествено спокойствие и безметежна красота, която няма как да те остави безразличен.

Пред екипа на ARTE Елена и Ангел разказват как са се запознали: на поход в планината. "Но възвишенията на България свързват не само днешните хора", се казва по-нататък във филма и изведнъж пред очите ти се разкрива величествената гледка на Белоградчишките скали. "Тези скали са рожбата на една голяма любов - поне според легендата. Една монахиня и един овчар, които искали да избягат с извънбрачното си дете, били ударени от светкавица, която ги превърнала в скали", разказват във филма и добавят, че Белоградчишките скали са все още малко известни по света.

По-нататък филмът показва парка за мечки край Белица, където екипът на ARTE среща Гошо и Мариана - първите приютени там мечки. След това журналистите отвеждат зрителите си до Рилския манастир и София, а оттам до Врачанския балкан и пещерата "Магурата". И нався-

къде авторката Барбара Гайлер показва не само природните красоти, но и хората, които изпълват тези кътчета на България с живот и смисъл.

В София ARTE ни среща с Явор Панов и Катарина Петкова. Двамата катерачи са убедени, че столицата е отлична изходна точка за всякакви приключения сред природата. Например във Врачанския балкан, който е само на час от София. Катарина разказва, че е започнала да се катери на 30 години. Преди е работила като банкерка, а днес е превърнала хобито си в професия - учи деца да се катерят.

От Врачанския балкан, който предлага невероятни възможности за спортно катерене, потегляме към пещерата "Магурата" - последната спирка в репортажа. И тук кадрите са внушителни. И отново се запознаваме с хора и техните вълнуващи истории - този път филмът ни среща с музикантки от Видин, дошли да свирят на тази необикновена сцена под земята.

му: „Отгоре се открива гледка към всичките седем езера и към приказния пейзаж. Не, това не е Нова Зеландия или Исландия - това е България. Лично за мен - достатъчно основание за усмивка.“

"Когато България беше края на света"

За България като туристическа дестинация, но преди повече от 30 години, си спомня и Матиас Беренс на страниците на „Шверинер Цайтунг“. По повод годишнината от падането на Берлинската стена авторът пише за тогавашния копнеж на младите източногерманци да пътуват по света и за опитите им да осъществят тези мечтания. „Но каквато и изобретателност да показвахме, нашите пътувания на автостоп, в спален вагон или пък със самолет винаги завършваха най-късно в България. Това беше края на света. Да ти се допъвръща“, спомня си авторът.

Когато България владееше Тасос и Самотраки

Краят на Първата световна война и подписването на Ньойския договор сякаш окончателно разбиват мечтата за българското национално обединение. Враждебно настроените съседни следят за спазване на статуквото, а военните и икономическите клаузи на договора оставят държавата изключително уязвима. В международните отношения обаче нищо не е вечно и българската държава постепенно успява да се изправи на крака и да ревизира една по една следвоенните клаузи. Зенитът на тези усилия като че ли е в първите години на Втората световна война, когато България си връща Южна Добруджа (1940 г.) и поема управлението на Вардарска Македония и Беломорска Тракия (1941 г.). По-малко известен факт е обаче, че заедно с това в продължение на близо 3 години България владее островите Тасос и Самотраки.

Събитията, довели до този сценарий са добре познати. Италия търпи поражение във войната с Гърция, впоследствие силите на Вермахта нахлуват на Балканите и окупират Югославия и Гърция. Междувременно България става част от Трестранния пак (1 март 1941 година) и пред нея се открива златна възможност да получи реванш за изгубените земи във войните от 1912-1918 година. Така през април български войски и администрация навлизат във Вардарска Македония и Западна Тракия, заемайки почти цялата територия на тези области. Заедно с това обаче, отвъд егейския бряг, София получава правото да управлява Тасос и Самотраки.

Заемането на самото Беломорие започва на 20 април 1941 година, когато части от Втора армия преминават границата с Гърция. Това е резултат от искането на Хитлер в директива от 13 април (повторено отново на 19 април) за въвеждане на български войски в областта. Тук заслужава да се отбележи спецификата на терминологията. От Берлин използват понятието „окупация“, което не се приема от българските власти, гледащи на този процес единствено като поправка на една историческа несправедливост. Те се съгласяват да изпратят военни части, но не като окупационни, а с цел запазване на „реда и спокойствието“.

Нашите сънародници възприемат случващото се като осъществяване на така мечтаното обединение. Присъствието на българската армия и административни власти означава край на тежкото положение под югославска и гръцка власт. Не така обаче стоят нещата на двата острова.

Причината се крие в етническия състав на тамошното население. По отношение на Тасос известният географ проф. Димитър Яранов отбелязва, че до установяването на новото управление на него липсват каквито и да е българи и едва след това техният брой достига някъде около 200 души.

Ученият пише, че в Тасоската околия „не са ставали никакви народнически промени“ и мнозинството от населението остава гръцко. Той споменава и един интересен факт, свързан с етническия облик на острова в по-далечното минало: „Тоя остров е имал от векове гръцко население, което е претопляло бързо многобройните български колонии и единични българи, които са се заселвали в него през XVI-ти до XIX век и от които е останало като спомен само името на с. Вулгаро, прекръстено неотдавна на Рахонион. То е било основано преди няколко века от българи от Дебърско. Много българи са идвали като работници и занаятчии и от Родопите.“

Що се отнася до Самотраки информацията е доста по-оскъдна и проф. Яранов се ограничава до това да посочи, че: „За остров Самотраки, населен само с гърци, знаем единствено това, че на декември 1920 г. е имало 3190 жители, а на 1928 г. – 3866, от които само 92 бежанци.“

В началото на май 1941 година българското правителство вече получава разрешение от Германия да поеме администрирането на цяла Западна Тракия на изток от р. Струма до Дедеагач, включително самия град, Кавала и Порто Лагос, които първоначално не са предвидени, а именно тогава към тях са прибавени двата острова. Сред причините за разширението български контрол е подготовката на Третия райх за предстоящата операция „Барбароса“ срещу Съветския съюз.

В административно отношение островите спадат към новосъздадената Беломорска област, която се обособява с решение на правителството от 3 май 1941 година и център гр. Ксанти. За неин управител е назначен Илия Кожухаров, бивш министър на правосъдието и на търговията и промишлеността в двата кабинета на Георги Къосеиванов. На пръв поглед изглежда сякаш тези две придобивки не биха могли да бъдат нещо повече от атрактивни туристически дестинации, но интересът на България към тях се обосновава от съществени геостратегически и икономически фактори.

Геостратегическото им значение се определя от тяхната близост до егейското крайбрежие, което ги прави предни постове при отбраната на Беломорието. Както пише изследователят от онова време Андрей Андреев: „изобщо Тасос, както и о. Самотраки образуват с останалите земи на днешна България една физико-географска общност.“

Стопанската им роля също не бива да се подценява. В този аспект превес има Тасос поради залежите от изключително качествен мрамор, мед-

ни и цинкови руди. Към това следва да прибавим и наличието на маслинови насаждения, за които почвите на двата острова са особено подходящи. На голямо внимание се радват тасоските маслини в сравнение с тези на останалите егейски острови, включително и Самотраки (което се обяснява с по-скалистия му релеф). Тасос разполага и с многобройни пчелни кошери, като според проф. Иван Батаклиев добивът на мед годишно достига 200 000 кг., а този на восък между 15 и 18 хиляди кг.

Групиране на Беломорския отряд, източник: Йончев, Д. България и Беломорието (октомври 1940 – 9 септември 1944 г.). Военнополитически аспекти

Гористите райони също играят съществена роля, като заемат почти половината площ на двата острова. От тях се събира голямо количество смола, използвана за направата на прочутото вино рация, но също така и за добиване на терпентин и колофан, намиращи приложение в книжната и сапунената индустрия.

Както може да се досетим, островите и като цяло излизат на Беломорието отварят за нови възможности и откъм риболов, а беломорските води се определят като много по-богати на риба от черноморските.

Българската администрация се захваща за работа. Обсъждат се мерки, които биха могли да направят „отвъдморските територии“ по-привлекателни за български заселници. Така в писмо на околийския управител на Тасос д-р Н. Мирев до областното ръководство в Ксанти се посочва, че за тази цел е необходимо да се осигурят „редовни морски рейсови съобщения и прехрана, медицински служби във всяка централна община, направят пътища, свързващи отделните селища и попълнят с персонал държавните и общински служби“, като освен това предлага на заселилите се семейства да се отпуснат най-малко „500 плодни маслинови дървета и по 10 кошера пчели“.

Дава се и тласък на индустрията. Съществуват сведения, че на Тасос е устроена корабостроителница в гр. Лименас, в която са вложени значителни германски средства и която функционира до септември 1944 година.

Всичко това налага повишено внимание към въпроса за защитата на новите придобивки. Окончателното заемане на островите става на 15 май 1941 година. В края на месеца приключва и смяната на разположените преди това германски части. Отбраната на Тасос е поверена на подразделенията от 10-а пехотна дивизия, а на Самотраки на тези от 11-а пехотна дивизия. В охраната и отбраната се включват и сили от сформирания Беломорски отряд, които заемат пристанищата. На територията им се извършва разузнавателна дейност, както и в района на крайбрежието между Солун и Дедеагач. Особено внимание се отделя на опасността от извършване на съюзнически десант.

Концентрацията на войсковы части зависи и от условията в близките райони. Макар населението на двата острова да е значително по-спокойно след установяването на българската власт, избухването на гръцкото Драмско въстание през 1941 година налага изтегляне на военни части към сушата. Така цялата отбрана остава в ръцете на Беломорския отряд и изпратена към него опълченска дружина.

Военновременните условия изглежда не позволяват да се употреби максимално икономическия потенциал на Тасос и Самотраки, а след октомври 1944 година българскат а армия се изтегля от Западна Тракия. Последвалите мирни преговори в Париж правят трудно предявяването на претенции за суверенитет над островите и с Парижкия договор от 1947 година границите на България остават такива, каквито са били към 1 януари 1941 година.

MEMORIA DE FUTURO – ПАМЕТ ЗА БЪДЕЩЕТО

От стр. 1

Защо българите не се усмихват?

Двама германски автори отправят поглед към България по два различни начина. Едната статия е озаглавена „Защо българите не се усмихват?“. А в другата България се оказва самият край на света.

Автор на първата статия е Мартин Левицки, пътуващ журналист и инстаграмър, който по време на околосветското си пътешествие ненадейно се озовава от Тайланд в България. Във вестник „Ди Велт“ Левицки на всеки две седмици дава отчет за пътешествията си, стигайки и до България. С добро чувство към страната, но с по-скоро непохватно и леко наивно репортерство той сравнява впечатленията си от усмихнатите хора в Тайланд и намусените българи. Антропологичните му размишления по въпроса звучат любителски: В Тайланд доминирало „женското“ начало, а в Бълга-

рия - „мъжкото“. Ето няколко цитата от дописката му:

"Истински шок"

„За мен е истински шок, когато за пръв път се сблъскам със сериозните физиономии на българите. Тук сякаш доминира „мъжкия“ принцип. Навсякъде е така: усмивка не грейва насреща ми нито на гишетото за билети в метрото, нито в хлебарницата, нито в кафенето, нито в сладоледжийницата или на улицата. Неочаквано често хората насреща ми говорят много добър английски език - тоест, причината не е в лошата комуникация. След няколко дни вече ми се струва неестествено да бъда в добро настроение сред тези хора. Но въпреки това не се отказвам от усмивката си. Няма да си развалям настроението само

защото българите са такива намусени. Но как ли се обяснява феноменът на българското неусмихване?“ - пита авторът.

Отговор получава от двама свои нови познати - българи, които прекарвали дълги години по света. И които можели да се усмихват. Те му обяснили, че българите били кисели и недружелюбни заради комунистическото минало на страната. И че който демонстрира чувствата си, не само показва слабост, но и може да бъде разбран неправилно.

"Много българи смятат, че усмихващият се човек тайковарни намерения. С подозрителност се посрещат всеки, който се обръща към другите с усмивка на лице. Подозрители сред тези хора. Но усмивката и без това в моменти е важна тема в България", пише авторът и накратко се спира на антиправителстве-

ните протести в България, на корупцията и слабата правова държава. "Въпреки това ЕС подпомага страната с милиарди", пише още авторът и отбелязва, че редица обекти в България са построени или модернизирани с пари от ЕС.

„Под черта: на пътешественика в мое лице България прави добро впечатление, ако не броим липсващата радост от живота. Автобусният и жп транспорт функционира добре, така че из цялата страна може да се пътува удобно. Цените за подслон и храна са поне два пъти по-ниски, отколкото в Германия. А природното разнообразие в България е наистина забележително. Най-силно впечатление ми прави Рила“, пише авторът и разказва за вълнуващото си пътуване до седемте Рилски езера, с които завършва и пътеписът

Конспирациите се оказаха верни: формира се „нова нормалност“ и няма връщане назад

От стр. 1

Дмитрий Косирев, „Огоньок“

Какво твърдят обикновено теоретиците на конспирацията? Това, че - според тях - шела могъщи хора тайно седят някъде, стъпка по стъпка, изтънявайки програмата за унищожаване на живота ни, и го правят заради неограничената си власт. Започват да разпитват такъв параноик със смях - къде са доказателствата за вашата конспирация? Присъстващите имат само собствени заключения. И тук разговорът завършва. Но ако всичко се прави открито, нагло и се пишат книги-манифести... Ако лозунги или формули от тази книга отдавна присъстват в речите на канадския премиер Джъстин Трюдо или хора от предизборния екип на Джо Байдън („нова нормалност“, „ерата на медицината“, „изграждане на всичко обратно, но по-добре“), тогава това вече не е конспирация. Това е предизвикателство за нас, опит за сплавяне - успяхме, но вие се провалихте и сте безсилни“, пише Дмитрий Косирев в материал за последния брой на списание „Огоньок“, препечатан от вестник „Коммерсантъ“. Агенция „Фокус“ представя материала без редакторска намеса.

Конспирациите се оказаха верни: формира се „нова нормалност“ и няма връщане назад

Това е цитат от есе, което вече е обявено за „Книга на годината“, ако не и „Скандал на годината“. Авторите ни обясняват - вече няма да има собственост, пари, демокрация, тъй като умислено и успешно унищожихме света до такава степен, че няма връщане назад.

Книгата е озаглавена COVID-19: The Great Reset. Написана е през лятото на 2020 г. от Клаус Шваб (човекът, който е създал и ръководи форума в Давос) и левия футурологичен журналист Тиери Малерет.

Какво твърдят обикновено теоретиците на конспирацията? Това, че - според тях - шела могъщи хора тайно седят някъде, стъпка по стъпка, изтънявайки програмата за унищожаване на живота ни, и го правят заради неограничената си власт. Започват да разпитват такъв параноик със смях - къде са доказателствата за вашата конспирация? Присъстващите имат само собствени заключения. И тук разговорът завършва.

Но ако всичко се прави открито, нагло и се пишат книги-манифести... Ако лозунги или формули от тази книга отдавна присъстват в речите на канадския премиер Джъстин Трюдо или хора от предизборния екип на Джо Байдън („нова нормалност“, „ерата на медицината“, „изграждане на всичко обратно, но по-добре“), тогава това вече не е конспирация. Това е предизвикателство за нас, опит за сплавяне - успяхме, но вие се провалихте и сте безсилни.

Кои са тези хора, които смятат, че вече са спечелили: в множество коментари в „Голямото презареждане“ се назовават Джеф Безос, семейство Уолтън, Марк Зукърбърг, Бил Гейтс - как може без него. Всички те са персонажи, които всеки януари отиват при Шваб в сщия Давос, точно на тази конференция. Въпреки че има и други със същия мащаб на богатството.

Коментаторите на книгите на Шваб ни напомнят: Давос е мястото, където милиардерите идват,

Клаус Шваб, създател и ръководител на икономическия форум в Давос

за да обяснят на милионерите как трябва да живеят бедните.

Разбира се, най-интересният въпрос е вирусът, присъстващ в заглавието на книгата. И канадският Трюдо обяснява: вирусът беше полезен, „тази пандемия ни даде възможност да се рестартираме“. Шваб, отново в прав текст, казва, че пандемията е показала „колко бързо можем да направим промени в начина на живот“. И все пак той призовава политиките да не разхлабват ограниченията, да не вдигат карантините, колкото и масова да е съпротивата срещу тях.

Буквално така: „Проблемът с десинхронизацията между две групи (тези, които взимат решения и обществеността), чийто хоризонт е много различен, е остър и ще бъде трудно да се справим с него в контекста на пандемия ... Те могат да се смутят от стреса и да станат „непокорни“: ще приемем ли режим на изолация? Готови ли сме да спазваме правилата или не?“ Така че, казва Шваб, съпротивата на непокорните трябва да бъде смазана по различни начини. Например, общ за болшинството страни документ за незаразност, според който ще пускат или не на самолет, през границата, на футболен мач... И много други.

Ние и сами се досещаме за вируса. Коментиращите Шваб сега анализират опитите на приблизително същите сили да предизвикат огромна глобална паника през 2009 г., когато имаше свински грип, но тогава не се получи. Но днес, благодарение на господството на социалните мрежи и техните жертви, се получи с първото попаднало масово заболяване. Да, то не може да се сравни с предишните. Свинският грип, както показват официалните американски данни, засегна 1,4 милиарда души, т.е. според този показател той беше 25 пъти по-страшен от коронавируса. Може би 575 хиляди са починали от него (Световната здравна организация не гарантира за тази оценка, но я приважда) и като цяло смъртността от „свинския“ е била много по-висока. Но тогава светът отказа да се рестартира...

А сега списанието The American Thinker насочва вниманието ни към очевидното: не толкова вирусът унищожава обществото, колкото самите карантинни мерки, за които Шваб настоява да се прилагат със сила и в бъдеще, за да се доразбие светът.

И това въпреки факта, че няма доказателства, че карантините (или маските) помагат в медицинската област. Американският институт за икономически изследвания (AIER) изчислява щетите от карантините, този постоянно актуализиран документ се нарича „Цената на локдауните“. Оказва се, че в САЩ е регистрирано нарастване на всичко.

Процентът на психични заболявания, злоупотреба с наркотици, безплатно разпространение на храна, крайна бедност, недохранване, безработица, недобросъвестни болести, кражби и убийства, фалити. Вярно е, че нещо е намаляло - продължителността на живота.

Заключение: Америка е почти унищожена от карантините, но... Доналд Тръмп им се противопоставяше от самото начало. В резултат на изборите срещу него мошеничеството премина всякакви

мислими граници. Алла Шваб: открито, нагло и безпощадно.

Как да разбираме случващото се? На какво прилича от световните исторически примери? Норвежкият политолог Пол Щайгън казва, че планът на Шваб означава „възраждащ се фашизъм в нова форма“. Според него това е **неограничена диктатура на финансовия капитал, класова война за цялостен трансфер на властта и богатството от работническата класа и средната класа към господстващата.**

Но приспособяването на новите явления от световната история към епизодите от миналото не е най-добрият начин да се обясни нещо. Историята винаги е готова да ни предложи напълно нови гадни неща, на фона на които специална форма на агресивен расизъм, тоест националсоциализмът на Хитлер ще изглежда дреболия. Тогава би било по-подходящо да си припомним крайната форма на марксизма, тоест троцкизма, който не се занимаваше с нациите и мислеше глобално.

И така четем в Шваб: „Ако демокрацията и глобализацията се разширят, тогава няма да има място за националната държава“. Демокрацията ще се разшири? Всъщност, според Шваб, това, което човечеството е развивало от векове, това, което традиционното наричахме демокрация и нашите права, няма да съществува. Всичко ще се решава от неотчитащи се пред никого групи експерти и то не само в областта на медицината. А зад тях - а Шваб казва това директно - трябва да стоят глобални корпорации „със социална отговорност“. Правителствата и народите ще останат в миналото (вместо тях трябва да се създаде единна биомаса) и това определено не е фашизъм с неговия култ към германската нация.

Да кажем, че това е глобализъм, един от идеолозите на който показва лицето си и истинските си цели. Няма значение коя дума е по-подходяща тук. Но корпорациите, които искат да управляват такъв свят, трябва да се гледат отблизо. Например, за да се изчисли с какви активни функции и информационно лоби или медицинското лоби в глобален мащаб.

И ги сравнете - добре, поне в американски мащаб, по отношение на бюджетните разходи - с военно-индустриалния комплекс, който за наше учудване днес е в пъти по-беден и по-слаб от новите глобални чудовища. И тогава навикът на военно-индустриалния комплекс да започва безкрайни войни ще ни се стори детински, като по същество подхранва развитието си с човешки страх от непознати. Има много по-големи страхове - например за вашето здраве. И ако от войната, както изглеждаше на някого, можете да се скриете в някой тих ъгъл на планетата, то сега...

И сега най-важното: Те все още не са спечелили. Шваб бърза да се зарадва.

Източник: "Фокус"

В своите „Диалози“ гръцкият философ Платон споменава за митичния континент Атлантида, населен с най-развитата цивилизация от времето преди Всемирния потоп. Тази древна суперсила доминирала над света, е изчезнала от лицето на Земята след катаклизъм с библейски мащаби.

Предполага се, че Атлантида се е намирала на север от централната част на Атлантическия океан. Други изследователи търсят изчезналия материк в района на Антарктида, където преди около 10 000 години е имало полярна шапка и са текли реки. Трети търсят Антарктида в района на Средиземно море. Стотици са легендите и хипотезите за приказните атланти, сочени от някои учени като прародители на човечеството.

Изследвания в областта на палеоастронавтиката, космическата археология и световния генетичен фонд, както и разшифроването на текстовете от древни ръкописи обобщиха през последните години невероятни версии за хората на Атлантида. Според книгата на индийските свами и стари ръкописи на религията пимпо цивилизацията на Атлантида е загинала преди повече от 350 000 години, но част от атлантите са оцелели на остров Платон до десетото хилядолетие пр.н.е.

Атлантите са имали развито трето око – орган за настройка на честотата на психическата енергия, владели са хипноза от разстояние, противодействали са на силите на гравитацията, като са премествали огромни тежести. По данни от новооткрити древни ръкописи възрастта на някои от египетските пирамиди е много по-стара от 4000 години, както се смяташе досега; възможно е за строежа им да са помогнали атлантите.

Учени смятат, че следи от последните атланти могат да се открият в Тибет. Близко десет години специалисти от Руския център за очна и пластична хирургия работиха по уникална програма за представянето на облика на далечните прародители на човека.

Директорът на центъра Ернст Мулдашев казва:

„Чрез компютърно-математически анализи достигнахме до констатацията, че човешкият поглед има 22 геометрични параметъра, променящи се под въздействието на радост или страх, тревога или болест! Екип от наши медици, биолози и физици изследва снимки на представители на всички раси по света и изчисли данните за среднестатистическите очи. Оказа се, че те съответстват на очите на хората от тибетската раса. По степента на математическото приближение към параметрите на среднестатистическите очи изследвахме пътя, по който хората са се разселили от Тибет по цялото земно кълбо, и нашите данни съвпаднаха с историческите факти. След компютърни съпоставки с необичайните очи, изобразени в тибетските храмове, успяхме да възпроизведем външния вид на хората с тези очи. Те имат голям череп, клапан вместо нос, трето око. Стигнахме до извода, че това вероятно е обликът на легендарните атланти!“

За да проверят хипотезата, че от стените на тибетските храмове гледат каменните очи на праотците на нашата цивилизация, учени организираха трансхimalайски експедиции в Индия, Тибет и Непал. Открити бяха древни религиозни и исторически източници, в които се твърди, че преди хилядолетия хората са били във връзка с космически разум.

В момента на раждането си всяко бебе е получавало чрез информационно-енергичен коагулат определено количество знания, които след това е обогатявало и допълвало с нови. Специалисти в областта на физиката на елементарните частици разшифроваха тези фантастични текстове с обяснението, че психическата енергия е свързана с т.нар. торсионни полета (полета на усукване на пространствено-вре-

Ернст Мулдашев за атлантите, сомати и консервираните хора от различни цивилизации

мевия континиум), способни да съхранят във високочестотните си трептения безкрайна по обем информация.

Някои изследователи поддържат хипотезата, че цивилизацията на атлантите, подкрепяна от божествената Шата, е била всъщност земна колония от древни космически пришълци, превърнали се след природни катаклизми във варвари и заченали днешното човечество. Но атлантите непрекъснато са воювали между себе си, използвайки получената от информационното пространство сила, затова след гибелта им Висшият разум е изключил нашата цивилизация от общото поле на знанията.

Какъв все пак е бил външният вид на нашите далечни прародители?

Обобщаваме данни от хипотезите на различни изследователски колективи:

Атлантите са имали четири основни раси: жълта, черна, кафява и червена. Черепът им е бил отромен, устата им се е съединявала с разреза на кляповиден нос, ушите им са били големи. Ранните атланти, живели преди над 100000 години, са били към 3 метра високи с изключително развити мускули. Стъпалата им имали формата на перки, а между пръстите на ръцете им е имало пластични ципи.

Половите им органи са били скрити в тялото, както и третото им око, намиращо се вътре в черепната кухина. Отначало атлантите са обитавали паралелно и сушата, и океана, но постепенно ципите от перкообразните им крайници са закрънвали. Кляповидният отвор при по-късните атланти е заменен с къс нос, ръстът им е намалял.

Според руски изследователи очите, изобразени в тибетските храмове, са на атлант, предшественик на Буда.

Когато членовете на една от експедициите в Тибет показват на местния духовен водач свами Дарам роупортрета на атланта, изработен на базата на офталмогеометричните компютърни параметри на среднестатистическите човешки очи, той възкликва: „Сомати! Това е невъзможно! Нима сте били в пещерата?“

Понятието сомати е основно във всички източни религии, според които само чрез сомати може да се достигне до прана (мъдростта).

При състоянието на сомати – медитация, отпъждаща отрицателната психическа енергия, човек разбира водещата роля на душата. При дълбоко сомати обмяната на веществата намалява почти до нулата, пулсът и дишането спират, а тялото добива т.нар. каменно състояние. При температура 4 оС (характерна за гробниците в пирамидите, дълбоките бункери и пещерите) в състояние на сомати може да се оцелее дълго и човек да се събуди след години, ако обаче душата му се върне в тялото.

Сомати е в основата на учението на свамите и ламите и много от тях са „практикували“ дългото медитиране. В научната литература например се говори за един лама от Тибет, изкарал в сомати времето от 1960 г. до 1964 г. Споменава се и за Мозе Сал Дзянг от Северен Тибет, намиращ се в сомати вече втори век...

През последните години специалистите по паранормални явления обсъждат сериозно хипотезата за тайно хранилище от консервирани хора от различни древни цивилизации. Наличието на подобен генетичен фонд на човечеството дава отговор на десетки исторически загадки, например на въпроса откъде преди около 2050 години се е появил Буда, разпологащ с необясними за времето си знания, които е предал на хората.

Ясно е, че подобно хранилище е труднодостъпно. Местата за сомати са защитени от психоенергийни бариери, действащи на принципа на дистанционната хипноза. Регистрирани са много случаи на бърза смърт при хора, влезли в тайните тибетски пещери. Достъпът до пещерата-сомати е позволен само за религиозни дейци с висок ранг, владеещи медитацията.

Според руския в. „Аргументи и факти“ проф. Ернст Мулдашев е посетил светилището. Той се запознал с двама специални ламы, които му казали, че в пещерата соматират десетки същества от различни цивилизации, включително и нашата. Едни от тях са с голям закръглен череп, други имат куполовиден череп, а трети по приличат на днешния човек. Хората с големи черепи имат малки носове и огромни полузаворени очи.

Проф. Мулдашев разказва: „От нашата група до пещерата-сомати бях допуснат само аз! Минахме през безлюден планински склон, след това през труднопроходима местност. След дълъг тунел стигнахме до врата, монтирана в камъка. Зад вратата имаше зала, преминаваща отново в тунел. Устех действително на психоенергийната защитна бариера – обхваан ме страх, почувствах болки в главата, спрях да усещам ръцете си. Върнах се, без да видя хората от предишните цивилизации, защото разбрах, че никой няма право да ги безпокои!“

Може би генетичният фонд на човечеството се използва, когато цивилизацията загине или деградира? Може би след гибелта на атлантите човечеството отново и отново се е възраждало именно благодарение на генетичния фонд? След всеки прогрес на планетата по различни причини е настъпвала регресия, водеща до изчезването на велики общества – древен Египет, Римската империя и пр. Вероятно така преди 18 000 години цивилизацията е била възродена от атланта Помпо-Буда.

А може би преди 2000 години от пещерата сомати е излязъл Исус Христос, коригирал пътя на човечеството?

По материал на К. Георгиев и Е. Алексеев, fliorir.com.

 <p>www.kvantov-prehod.org</p> <p>Проектът на символа на вестника художник-хералдик Христо Танев</p>	<p>Основател: акад. Атанас Панчев</p>		<p>Издателска къща „Новата цивилизация“ ЕООД, София</p> <p>Първа Инвестиционна Банка АД, гр. София</p> <p>IBAN: BG13FINV91501016554266</p> <p>BIC KOD: FINVBG5F</p> <p>Отдел Разпространение и абонамент: 0888 69 33 59</p> <p>Атанас Панчев Панчев (за пощенски услуги)</p>
	<p>Главен редактор Петър Петров</p>	<p>Адрес на редакцията: 1172 София жк „Дианабад“ ул. „Никола Габровски“ №1 Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62</p>	
	<p>Редакционен колектив: Желяз Христов Лиана Фероли</p>	<p>Тел.: 0893/ 83 84 97; 0887/08 19 59</p>	
	<p>Автор на главата на вестника: Галина Фероли</p>	<p>e-mail: kvantov_prehod@dir.bg ISSN 1312-7063</p>	
<p>Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.</p>			

Човек трябва да работи с главата си - само това може да спаси мозъка

Татяна Черниговская

Проф. Татяна Черниговская е невролингвист, доктор на биологическите и филологическите науки и ръководител на Лабораторията по когнитивни изследвания в Санкт-Петербургския университет. В лекциите си за мозъка и мисленето, изкуствения интелект, съзнанието и подсъзнанието Черниговская споделя своите сензационни, дори стряскащи на моменти твърдения за човешкия мозък – нашият най-моцнен компютър.

Мозъкът е действително най-сложното нещо във Вселената и не вярвам, че някога ще успеем да го разгадаем.

Мозъкът взема решение 30 секунди преди човек да осъзнае самото решение. 30 секунди са много време за мозъчната дейност. Следователно, кой в крайна сметка взема решението: мозъкът или човекът?

Да казваме „моят мозък“, е много самонадеяно, тъй като кой на кого е, все още не е ясно. Ако обаче мозъкът ни взема решения, които ние после изпълняваме, то тогава се повдига важен въпрос, а именно въпросът за свободната воля.

В крайна сметка се оказва, че ние сме строго програмирани механизми, които си имат господар и този господар е мозъкът. В изследването „Най-добрият трик на ума: Как преживяваме съзнателно волята на Даниел Вегнер е установено, че мозъкът ни взема решение сам, след което дава сигнал, информира ни, че сме взели съответното решение.

Към мозъка трябва да се отнасяме много сериозно – той често ни лъже и заблуждава. Пример за това са халюцинациите – не е възможно да разубедим човека, който ги вижда, че те не съществуват. Те са толкова реални за него, колкото е реална за мен чашата, поставена на масата. Мозъкът на този човек го заблуждава, като му подава сензорната информация, че халюцинацията е реална. Следователно, имаме ли основания да смятаме, че това, което се случва около нас е реално, а не е някаква наша халюцинация?

За да не се раздирате отвътре, трябва да говорите. За това има приятели, терапевти, изповедници. Хората, които не изливат душата си, а таят всичко в себе си, са в сериозен психологически или психиатричен риск, но също и в соматичен риск. И специалистите ще се съгласят с мен – всичко започва с язва на стомаха, а организъмът е един – и тялото, и психиката.

Човек трябва да работи с главата си – само това може да спаси мозъка. Колкото повече го използваме, толкова по-дълго ще го съхраним. Малко преди да отлети в по-добрия научен свят, Наталия Бехтерова написа в свой труд: „Умните живеят дълго“...

Много полезно е да се научим да виждаме света през очите на хората около нас. Умението да построим модела на „другия“ ни осигурява поведенческо преимущество.

Добрият мозък се учи постоянно. Поставете си за цел редовно да изпълнявате трудни умствени задачи. Това е надежден начин по-дълго да останете в съзнание – в буквален смисъл.

Хората живеят с грешна настройка, вярват например, че готвачът е по-незначителен от дири-

гента. Но това не е така, защото гениалният готвач може да надскочи всички диригенти. Да сравняваш готвач и диригент е все едно да сравняваш кисело и квадрат – самият въпрос е поставен грешно. Всеки е добър на своето място.

Ние плащаме огромна цена за съществуването на гениите. Психичните и нервните разстройства са на първо място в света сред заболяванията, нещо повече, те вече започват да изпреварват по брой сърдечносъдовите и онкологичните заболявания...

Родени сме с най-мощния компютър в главата си. В него обаче трябва да се инсталират програми. Някои от тях вече са инсталирани, но други трябва да се „изтеглят“. Качваме програми до края на живота си. И през цялото това време ние се променяме, пренастройваме се.

Мозъкът далеч не е само невронна мрежа. Мозъкът е мрежа от мрежи, мрежа от мрежи от мрежи. В човешкия мозък има 5,5 петабайта информация – това приблизително са три милиона часа гледане на видеоматериали. 300 години на непрекъснато гледане!

Ние не забравяме нищо, просто голяма част от информацията отива в папка „Друго“.

Един ден възможността да се получи качествено образование може би ще стане елитна привилегия, която ще е достъпна само за „посветени“. В романа си „Името на розата“ Умберто Еко предлага в библиотеката да се пускат само хора, които са готови и които са в състояние да възприемат сложни знания. Един ден ще се появи разделение между тези, които ще могат да четат сложна литература и тези, които ще четат обяви. И това разделение ще се разширява все повече и повече.

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Хеликон“, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“. Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин: www.kvantov-prehod.org и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.

Уважаеми читатели, пред вас е второто издание на "Въведение в пермакултурата" на ИК "Новата цивилизация" ЕООД. Австралиеецът Бил Молисън е известен в много страни със своите идеи за устойчива природна среда, която освен че следва сътворението на Бога, помага за истинско човешко обитание.

